

Judaism the New Basics: “The Writings”

The Book of Esther: Between the Religious and the National - A story of Identity in the Diaspora

April 29, 2020 / Tova Birnbaum

From The Declaration of the Establishment of the State of Israel, Tel Aviv, May 14, 1948

The Land of Israel was the birthplace of the Jewish people. Here their **spiritual, religious and political** identity was shaped. Here they first attained to statehood, created cultural values of **national and universal** significance and gave to the world the eternal Book of Books.

After being **forcibly exiled** from their land, the people kept faith with it throughout their **Dispersion** and never ceased to **pray and hope for their return** to it and for the **restoration in it of their political freedom**.

Impelled by this **historic and traditional** attachment, Jews strove in every successive generation to re-establish themselves in their **ancient homeland**. In recent decades they **returned** in their masses. Pioneers, defiant returnees, and defenders, they made deserts bloom, **revived** the Hebrew language, built villages and towns, and created a thriving community controlling its own economy and culture, loving peace but knowing how to defend itself, bringing the blessings of progress to all the country's inhabitants, and aspiring towards **independent nationhood**.

In the year 5657 (1897), at the summons of the **spiritual father** of the Jewish State, Theodore Herzl, the First Zionist Congress convened and proclaimed **the right of the Jewish people to national rebirth in its own country**.

[...]

We appeal to the **Jewish people throughout the Diaspora** to rally round the Jews of Eretz-Israel in the tasks of **immigration** and up-building and to stand by them in the great struggle for the **realization of the age-old dream - the redemption of Israel**.

מתוך: מגילת העצמאות, תל אביב, 14 במאי, 1948

בארץ-ישראל קם העם היהודי, בה עוצבה דמותו הרוחנית, הדתית והמדינית, בה חי חיי קוממיות ממלכתית, בה יצר נכסי תרבות לאומיים וכלל-אנושיים והוריש לעולם כולו את ספר הספרים הנצחי

לאחר שהוגלה העם מארצו בכוח הזרוע שמר לה אמונים בכל ארצות פזוריו, ולא חדל מתפילה ומתקווה לשוב לארצו ולחדש בתוכה את חירותו המדינית

מתוך קשר היסטורי ומסורתי זה חתרו היהודים בכל דור לשוב ולהאחז במולדתם העתיקה; ובדורות האחרונים שבו לארצם בהמונים, וחלוצים, מעפילים ומגינים הפריחו נשמות, החיו שפתם העברית, בנו כפרים וערים, והקימו ישוב גדל והולך השליט על משקו ותרבותו, שוחר שלום ומגן על עצמו, מביא ברכת הקידמה לכל תושבי הארץ ונושא נפשו לעצמאות ממלכתית

בשנת תרנ"ז (1897) נתכנס הקונגרס הציוני לקול קריאתו של הוגה חזון המדינה היהודית תיאודור הרצל והכריז על זכות העם היהודי לתקומה לאומית בארצו

[...]

אנו קוראים אל העם היהודי בכל התפוצות להתלכד סביב הישוב בעליה ובבנין ולעמוד לימינו במערכה הגדולה על הגשמת שאיפת הדורות לגאולת ישראל

Esther 2, 5-6 (~200-400 BCE)

In the fortress Shushan lived a Jew by the name of Mordecai, son of Jair son of Shimei son of Kish, a Benjaminite. [Kish] had been exiled from Jerusalem in the group that was carried into exile along with King Jeconiah of Judah, which had been driven into exile by King Nebuchadnezzar of Babylon.

אסתר ב, ה-ו

אִישׁ יְהוּדִי הָיָה בְּשׁוּשַׁן הַבֵּירָה וּשְׁמוֹ מֵרְדֵּכָי בֶן יָאִיר בֶּן־שִׁמְעִי בֶן־קִישׁ אִישׁ יְמִינִי: אֲשֶׁר הִגְלָה מִירוּשָׁלַיִם עִם־הַגְּלָה אֲשֶׁר הִגְלָתָה עִם יְכִיָּה מֶלֶךְ־יְהוּדָה אֲשֶׁר הִגְלָה נְבוּכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל:

Esther Rabbah, 6:2 (Edited: 6th Century CE)

"Jewish" -- Why was he called 'Judean' if he was of Benjamin? Because he attested to the unity of God in the world as it says "[and Mordechai] would not kneel and would not bow] (therefore he was called a part of Judah which means 'to acknowledge God').

And why? Was he a contrarian that ignored the king's decree? Because when Ahasuerus decreed that everyone should bow to Haman, Haman started wearing an idol so that everyone would bow to the idol, and when he saw that Mordechai refused to bow he became very angry. Mordechai told him "there is a Lord who is above all the arrogant. How can I forsake him and bow to an idol?" Thus, because he attested to God's unity, he was called The Jew i.e. the only Jew.

אסתר רבה, ו, ב

יהודי - למה נקרא שמו יהודי? והלא ימיני הוא; לפי שיחד שמו של הקדוש ברוך הוא כנגד כל באי עולם. הדין הוא דכתיב (זהו שכתוב): "לא יכרע ולא ישתחו".

וכי קנתרן היה ועובר על גזרת המלך? אלא, כשצוה אחשוורוש להשתחוות להמן, חקק (המן) עבודת פוכבים על לבו, ונתפון פדי שישתחוו לעבודת פוכבים. וכשהיה רואה המן שאין מרדכי משתחוה לו, נתמלא חמה, ומרדכי אומר לו: "יש אדון המתגאה על כל גאים, היאך אני מניחו ואשתחוה לעבודת פוכבים?" ולפי שיחד שמו של הקדוש ברוך הוא נקרא יהודי, לומר יהודי יחיד

Esther 3: 8

Haman then said to King Ahasuerus: There is a certain people, scattered and dispersed among the other peoples in all the provinces of your kingdom, whose laws are different from those of any other people; nor do they keep the king's laws; therefore, it does not profit the king to tolerate them.

אסתר ג, ח

וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְמֶלֶךְ אַחַשְׁוֵרוֹשׁ יִשְׁנֹו עִם-אֶחָד מִפְּזָר וּמִפְּרֹד בֵּין הָעַמִּים בְּכָל מְדִינֹת מְלְכוּתְךָ וְדַתֵּיהֶם שְׁנוֹת מִכָּל-עַם וְאֶת-דַּתִּי הַמֶּלֶךְ אֵינָם עֹשִׂים וְלְמֶלֶךְ אֵין-שׁוּהָ לְהַנִּיחָם:

Babylonian Talmud, Tractate Megillah, 13b (200-500 CE)

“There is one people” - Rava said: There was none who knew how to slander like Haman, as in his request to the king he included responses to all the reasons Ahasuerus might be reluctant to destroy the Jewish people.

He said to Ahasuerus: "Let us destroy them". Ahasuerus said: "I am afraid of their God, lest He do to me as He did to those who stood against them before me". Haman said: "They have been asleep (with respect to God's commandments). Ahasuerus said: "There are righteous among them". Haman said him: "They are one people".

“Perhaps you will say that I am making a bald spot in your kingdom? They are scattered among the peoples. Perhaps you will say that there is benefit from them; but this nation is like this barren mule that cannot bear offspring; And perhaps you will say that there is at least a province that is filled with them – They are scattered “in all the provinces of your kingdom”.

“Whose laws are different from those of any other people” - as they do not eat from our food, nor do they marry from our women, nor do they marry off their women to us. “Nor do they keep the king's laws”. They spend the entire year in idleness, as they are constantly saying: It is Shabbat today; it is Passover today. “Therefore it does not profit the king to tolerate them” - as they eat and drink and scorn the throne. Even if a fly falls into the cup of one of them, he will throw the fly out and drink the wine it fell into, but if my master the king were to touch the glass of one of them, he would throw it to the ground, and would not drink it”.

'תלמוד בבלי, מסכת מגילה, דף י"ג, עמוד ב

ישנו עם אחד - אמר רבא: ליכא דידע לישנא בישא כהמן (אין מי שיודע לומר לשון הרע כהמן): אמר ליה (לו): "תא ניכלינהו" (בואו ונכלה אותם). אמר ליה (לו): "מסתפינא מאלהיו דלא ליעביד בי כדעבד בקמאי" (מתיירא אני מאלוהיהם שלא יעשה בי מה שעשה בקודמי). אמר ליה (לו): "ישנו מן המצות". אמר ליה (לו): "אית בהו רבנן" (יש בהם צדיקים). אמר ליה (לו): "עם אחד הן. שמא תאמר: קרחה אני עושה במלכותך - מפוזרין הם בין העמים; שמא תאמר: אית הנאה מינייהו (יש הנאה מהם) -

מפורד כפרידה זו שאינה עושה פירות; ושמה תאמר: איכא מדינתא מינייהו (יש מדינה מהם) – תלמוד לומר: בכל מדינות מלכותך. ודתייהם שונות מכל עם - דלא אכלי מינן ולא נסבי מינן ולא מנסבי לן (שאינם אוכלים משלנו, אינם נושאים נשים משלנו ואינם משיאים לנו). ואת דתי המלך אינם עושים - דמפקי לכולא שתא בשה"י פה"י (שמוציאים את על השנה בבטלה: שבת היום, פסח היום). ולמלך אין שוה להניח-ם דאכלו ושתו ומבזו ליה למלכות (שהם אוכלים ושותים ומבזים את המלכות) "ואפילו נופל זבוב בכוסו של אחד מהן- זורקו ושותהו; ואם אדוני המלך נוגע בכוסו של אחד מהן- חובטו בקרקע ואינו שותהו".

Esther 4, 15-16

Then Esther sent back this answer to Mordecai: "Go, assemble all the Jews who live in Shushan, and fast in my behalf; do not eat or drink for three days, night or day. I and my maidens will observe the same fast. Then I shall go to the king, though it is contrary to the law; and if I am to perish, I shall perish!"

אסתר, ד, טו-טז

וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר לְהַשִּׁיב אֶל־מַרְדֳּכָי: לֵךְ כְּנוֹס אֶת־כָּל־הַיְהוּדִים הַנִּמְצְאִים בְּשׁוּשַׁן וְצוּמוּ עָלַי וְאֶל־תֹּאכְלוּ וְאֶל־תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים לַיְלָה וַיּוֹם גַּם־אֲנִי וְנַעֲרֹתַי אֲצוּם כֵּן וּבְכֵן אֲבֹא אֶל־הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא־כִדַּת וְכִאֲשֶׁר אֲבַדְתִּי אֲבַדְתִּי:

Daniel 6, 11 (2nd Century BCE)

When Daniel learned that it had been put in writing, he went to his house, in whose upper chamber he had had windows made facing Jerusalem, and three times a day he knelt down, prayed, and made confession to his God, as he had always done.

(דניאל, ו, יא (מתורגם מארמית

וַדְּנִיאל, כְּאֲשֶׁר יָדַע שֶׁנֶּרְשָׁם הַכְּתָב, נִכְנַס לְבֵיתוֹ, וַחֲלוֹנוֹת פְּתוּחִים לוֹ בְּעֵלְיָתוֹ נִגְדַּד יְרוּשָׁלַיִם, וְזָמְנִים שְׁלֹשָׁה בַיּוֹם הוּא כּוֹרַע עַל בְּרַכְיֹו, וּמִתְפַּלֵּל וּמוֹדָה לְפָנָי אֱלֹהָיו, כָּל־עֲמַת שְׁהִיָּה עוֹשָׂה מִלְּפָנָי זֶה.

Esther 9, 19-23

That is why village Jews, who live in unwalled towns, observe the fourteenth day of the month of Adar and make it a day of merrymaking and feasting, and as a holiday and an occasion for sending gifts to one another. Mordecai recorded these events. And he sent dispatches to all the Jews throughout the provinces of King Ahasuerus, near and far, charging them to observe the fourteenth and fifteenth days of Adar, every year—the same days on which the Jews enjoyed relief from their foes and the same month which had been transformed for them from one of

grief and mourning to one of festive joy. They were to observe them as days of feasting and merrymaking, and as an occasion for sending gifts to one another and presents to the poor. The Jews accordingly assumed as an obligation that which they had begun to practice and which Mordecai prescribed for them.

Esther 10, 2-3

All his mighty and powerful acts, and a full account of the greatness to which the king advanced Mordecai, are recorded in the Annals of the Kings of Media and Persia. 3For Mordecai the Jew ranked next to King Ahasuerus and was highly regarded by the Jews and popular with the multitude of his brethren; he sought the good of his people and interceded for the welfare of all his kindred.

אסתר ט, יט-כג

על־כֵּן הַיְהוּדִים הַפְּרָזִים הַיִּשְׁבִּים בְּעָרֵי הַפְּרָזוֹת עֲשִׂים אֶת יוֹם אַרְבַּעַה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אֲדָר שְׂמֵחָה וּמְשֻׁתָּה נְיוֹם טוֹב וּמְשֻׁלוֹחַ מְנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ: וַיִּכְתֹּב מֶרְדֳּכָי אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל־כָּל־הַיְהוּדִים יַיִם אֲשֶׁר בְּכָל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחֲשֻׁרוֹשׁ הַקְּרוּבִים וְהַרְחֻקִים: לְקִיָּם עֲלֵיהֶם לְהִיּוֹת עֲשִׂים אֶת יוֹם אַרְבַּעַה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אֲדָר וְאֵת יוֹם־חַמְשָׁה עָשָׂר בּוֹ בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה: כִּי־יַיִם אֲשֶׁר־נָחֲוּ בָהֶם הַיְהוּדִים מֵאוֹיְבֵיהֶם וְהַחֹדֶשׁ אֲשֶׁר נִהְפָּךְ לָהֶם מִיָּגוֹן לְשִׂמְחָה וּמֵאֲבֵל לְיוֹם טוֹב לַעֲשׂוֹת אוֹתִים יְמֵי מְשֻׁתָּה וּשְׂמֵחָה וּמְשֻׁלוֹחַ מְנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ וּמִתְּנוֹת לְאֲבִיוָנִים: וַקִּבַּל הַיְהוּדִים אֶת אֲשֶׁר־הַחֲלוּ לַעֲשׂוֹת וְאֵת אֲשֶׁר־כָּתַב מֶרְדֳּכָי אֲלֵיהֶם:

אסתר י, ב-ג

וְכָל־מַעֲשֵׂה תִקְפוֹ וּגְבוּרָתוֹ וּפְרָשֶׁת גְּדֻלַּת מֶרְדֳּכָי אֲשֶׁר גָּדְלוֹ הַמֶּלֶךְ הַלּוֹא־הֵם כְּתוּבִים עַל־סֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי מְדֵי וּפְרָסִים כִּי אֶמְרֵי מֶרְדֳּכָי הַיְהוּדִי מִשְׁנֵה לְמַלְךְ אַחֲשֻׁרוֹשׁ וְגְדוֹל לַיְהוּדִים וְרָצִי לְכַבֵּ אֲחִיו דָּרָשׁ טוֹב לַעֲמֹו וְדַבֵּר שְׁלוֹם לְכָל־זֶרְעוֹ:

Babylonian Talmud, Tractate Megillah, 14 a

Rabbi Hiyya bar Avin said that Rabbi Yehoshua ben Korḥa said: If from slavery to freedom, we recite songs, from death to life, is it not all the more so?! If so, let us also recite *hallel* (prayer of praise) on Purim. The Gemara answers: *Hallel* is not said on Purim, because *hallel* is not recited on a miracle that occurred outside of the land of Israel.

The Gemara asks: If so, with regard to the exodus from Egypt as well, which was a miracle that occurred outside the land of Israel, how are we able to recite songs of praise? The Gemara answers: As it is taught: Prior to the time when the Jewish people entered The land of Israel, all lands were deemed fit for songs of praise to be recited (for miracles performed within their

borders). But after the Jewish people entered the land of Israel, all the other lands were no longer deemed fit for songs of praise to be recited (for miracles performed within them).

'תלמוד בבלי, מסכת מגילה, דף י"ד, עמוד א

אמר רבי חייא בר אבין אמר רבי יהושע בן קרחה: ומה מעבדות לחירות אמרינן שירה - ממיתה לחיים לא כל שכן! אי הכי (אם כך) - הלל נמי נימא (גם נאמר)! לפי, שאין אומרים הלל על נס שבחוצה לארץ

יציאת מצרים דנס שבחוצה לארץ - היכי אמרינן (איך אנו אומרים) שירה? כדתניא (שלמדנו): עד שלא נכנסו ישראל לארץ הוכשרו כל ארצות לומר שירה; משנכנסו ישראל לארץ לא הוכשרו כל הארצות לומר שירה